

Arrest

nr. 118 907 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. PAESEN, die loco advocaat W. DE GENDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 maart 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 29 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBUUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/03/2013 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan

drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40 bis van de wet van 15/12/1980 stelt dat: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld

onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Immers, als bewijzen ten laste van in het verleden legt betrokkene verschillende storting voor, 1 storting dateert van 2009 dit is niet recent. De naam van de ontvanger is niet de naam van betrokkene zelf er werden zelfs 2 stortingen voorgelegd op datum dat betrokkene zelf al in België aanwezig was. Een storting dateert van 26/02/2013 deze werd gedaan 1 maand voor haar aankomst in België maar de naam van de begunstigde is niet de naam van betrokkene zelf. Op basis van de voorgelegde stortingen kan bijgevolg op onvoldoende wijze vastgesteld worden dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesesamenvatting voert de verzoekende partij als enig middel de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar beslissing geen rekening heeft gehouden met de argumentatie van verzoekster en ten onrechte heeft gesteld dat er op onvoldoende wijze kan worden vastgesteld dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon.

Terwijl uit de neergelegde stukken en de aanvullende stukken ontegensprekelijk blijkt dat verzoekster in het verleden wel degelijk ten laste van haar zoon was.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken ondanks deze bewijsstukken van oordeel was dat :

- 1 storting dateert van 2009 en is niet recent;

- de stortingen zouden niet op naam van verzoekster zelf zijn;

- 2 stortingen zouden dateren van toen verzoekster reeds in België was;

Aangezien de argumentatie van verweerder volkomen strijdig is met de bijgebrachte stukken.

Dat in casu rekening dient gehouden te worden met de volgende elementen :

- Verzoekster is analfabeet;

- Wijlen de echtgenoot van verzoekster heeft altijd voor de administratie van het verzoekster ingestaan.

- Verzoekster heeft nooit een bankrekening gehad, hetgeen allerm minst ongebruikelijk is in Zuid-Marokko waarvan verzoekster geboren is.

- Dat verzoekster, haar overleden echtgenoot altijd in Ait Sedrate Sahl Charkia (Marokko) gewoond heeft.

- Na het overlijden van haar echtgenoot heeft verzoekster haar zoon (..) zich onmiddellijk ingezet voor het behartigen van haar belangen.

- Verzoekster is immers niet in staat om alleen zelfstandig te wonen en werd derhalve financieel bijgestaan door haar de in België wonende zoon (..).

- De familie van verzoekster in Marokko is niet in staat om in te staan voor haar dagdagelijkse opvang, reden waarom (..) voormeld onmiddellijk zijn verantwoordelijkheid genomen als zoon om mee in te staan voor het welzijn van zijn moeder.

- Dat dit een logische houding is en dit gelet op het feit dat hij de oudste zoon is.

- Dat voorheen geen gelden rechtstreeks aan verzoekster konden worden overgemaakt omdat zij enerzijds geen eigen bankrekening heeft en omdat zij anderzijds analfabeet is.
- De stortingen gebeurden dan ook noodgedwongen op de rekening van (..) die het geld aan verzoekster bezorgde.
- De 2 stortingen dewelke gebeurden toen verzoekster reeds in België verbleef hadden betrekking op kosten m.b.t. administratieve documenten dewelke men nodig had ten behoeve van de hier ingestelde verblijfsprocedure. Dat de achtergebleven familieleden hiervoor immers naar Casablanca hebben moeten reizen en kosten moeten maken, kosten dewelke door (..) gedragen werden.

Dat het verzoek van mevrouw (..), voorwerp van deze procedure, er op gericht is om haar gedurende een periode toe te laten te verblijven op het grondgebied en dit op het adres van haar zoon te Bree zodat zij tijdens deze periode grotendeels in België zal verblijven en zij nu en dan tijdelijk terug kan keren naar haar familie in Marokko.

Dat uit de stukken wel degelijk bewezen is dat verzoekster in het verleden ten laste was van de referentiepersoon, haar zoon (..).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting in wezen aangeeft niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing en deze beoordeling als kennelijk onredelijk beschouwt. Het opgeworpen middel dient aldus te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een verblijfskaart heeft aangevraagd als bloedverwant in opgaande lijn van haar zoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(..)"

2.4. In de bestreden beslissing wordt weerhouden dat verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse zoon. Zij legde verschillende stortingen voor waarvan één dateert van 2009 en onvoldoende recent is. Verder blijkt dat de naam van de ontvanger niet die van de verzoekende partij is en dat er zelfs twee stortingen werden voorgelegd met een datum waarop de verzoekende partij al in België was. Eén storting dateert van een maand voor aankomst in België maar ook hier is de naam van de begunstigde niet die van de verzoekende partij.

2.4. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste" zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarde van ten laste zijn afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid oefent de Raad een marginale wettigheidscontrole uit.

2.5. Verzoekende partij betoogt wel degelijk te hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van haar zoon en stelt zelf analfabeet te zijn waardoor wijlen haar echtgenoot instond voor de administratie en zij zelf heeft nooit een bankrekening heeft gehad. Haar zoon heeft zich na het overlijden van haar echtgenoot onmiddellijk ingezet ter behartiging van haar belangen zodat zij door hem

financieel ondersteund werd. Immers is haar familie in Marokko niet in staat voor haar in te staan zodat het logisch is dat de oudste zoon dit op zich heeft genomen. Gelet op haar analfabetisme en gebrek aan bankrekening werden de stortingen gedaan op rekening van E.K.M. die het geld aan de verzoekende partij bezorgde. Wat betreft de twee stortingen die gebeurden op een ogenblik dat zij al in België was, stelt de verzoekende partij dat deze waren voor de gemaakte kosten door de achtergebleven familie omdat zij zich naar Casablanca moesten begeven in kader van de door haar ingestelde verblijfs-procedure en het verkrijgen van administratieve documenten dienaangaande. Deze kosten werden gedragen door E.K.M.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een verantwoording tracht te geven voor de door de gemachtigde gedane vaststellingen aangaande de voorgelegde stukken doch waar zij beweert dat de stortingen wel degelijk voor haar bestemd waren maar omwille van haar analfabetisme en gebrek aan eigen bankrekening aan een zekere E.K.M. werden gedaan die haar nadien het geld gaf, dient de Raad vast te stellen dat zij blijft steken in een niet onderbouwd bloot betoog dat bovendien weinig plausibel klinkt, zeker waar zij stelt dat de stortingen die nog gedaan werden na haar aankomst in België ook kaderden in haar verblijfsaanvraag en de kosten die daarmee gepaard gingen. Naast de vaststelling dat verzoekende partij deze argumenten bij haar aanvraag nooit kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij zodat deze daar bezwaarlijk rekening mee kon houden, dient alleszins gesteld dat dergelijk bloot en weinig overtuigend betoog geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de stortingsbewijzen ofwel niet recent en evenmin op naam van verzoekende partij zijn ofwel dateren van een maand voor aankomst in België maar evenmin op naam van verzoekende partij gebeurden ofwel dateren van het moment dat verzoekende partij reeds in België aanwezig was.

2.7. Waar verzoekende partij nog stukken voegt aan het verzoekschrift merkt de Raad evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de gegevens en stukken die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu in het kader van haar verzoekschrift bij de Raad voor het eerst aanbrengt. Deze gegevens en stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

2.8. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER